

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **T. O.**, zast. JUDr. Alešem Adámkem, advokátem se sídlem v Praze, Bojčenkova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2007, č. j. OAM-1-385/VL-07-18-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 1. 2008, č. j. 60 Az 57/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Aleše Adámka **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) v rozhodné době účinného znění zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým

významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Výslovně sice v kasační stížnosti užívá také důvod uvedený pod písm. d) citovaného ustanovení, ve skutečnosti ovšem neuvádí žádné námitky, které by směřovaly proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu.

Stěžovatelka namítá, že správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav věci. Správní orgán totiž při rozhodování o její žádosti zcela pominul skutečnosti, které svědčily o tom, že jí v Mongolsku skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy. Z obsahu spisového materiálu přitom vyplynulo, že stěžovatelce v zemi původu hrozilo nebezpečí trestního stíhání na základě falešného obvinění z finančního podvodu ze strany bývalého zaměstnavatele. Vedle toho hrozí újmou na zdraví stěžovatelce i sám její bývalý zaměstnavatel. Správní orgán ovšem tyto okolnosti nevzal do úvahy, a tak porušil zejména ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Jednotlivé skutkové okolnosti případu tak nebyly zohledněny ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud připomíná, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, plyne, že pokud z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývalo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, pak plyne, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně o azylu uvedené. Uvedenou judikaturu lze vztáhnout i na řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu, resp. doplňkové ochrany). Není tak pravda, jak tvrdí stěžovatelka, že mělo být provedeno dokazování ohledně azylově relevantních důvodů. Azylově relevantními důvody totiž zcela jistě nejsou ty, které stěžovatelka uvádí ve své kasační stížnosti (a uváděla je i v žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Ve své podstatě jde totiž o potíže související se soukromými osobami. Otázku vyhrožování ze strany soukromých osob a tvrzené nedostatečné ochrany ze strany státních orgánů řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny viz www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát požádal o odměnu za tři úkony právní služby (převzetí věci, další porada s klientem a doplnění kasační stížnosti). Ze spisu bezpochyby vyplynulo, že advokát podal doplnění kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že v něm uváděl specifické okolnosti případu, lze mít za to, že se s případem obeznámil (např. při poradě s klientem). Ze spisu však nikterak neplyne, že proběhla další porada s klientem – tedy nad rámec té, která je nezbytná pro přiznání úkonu převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Advokát toto své tvrzení o další poradě s klientem ani nikterak nedoložil. Soud proto určil odměnu advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci včetně první porady s klientem a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 8. 9. 2008 (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2x2100 Kč a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, celkem 4800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu